

Præsident for Moskvas Amerikanske Universitet, Edward Lozansky, advarer igen om den umiddelbare fare for en verdenskrig

14. mrs. 2015 – Sputnik International publicerede i går en knusende, ny advarsel om faren for, at Vestens manipulation med krisen i Ukraine kan føre til en verdenskrig imod Rusland. Edward Lozansky er præsident og stifter af Moskvas Amerikanske Universitet og Det russiske Verdensforum. Han er underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel.

Under hovedoverskriften »Verden på randen af Tredje Verdenskrig«, advarede Lozansky: »Det forholder sig således, at verdens skæbne nu afgøres i Ukraine, ikke så meget af ukrainerne selv, som af USA, EU og Rusland, hvis geopolitiske interesser er stødt sammen i denne region. Tale om Tredje Verdenskrig optræder med stigende hyppighed i medierne og i samtaler blandt de lærde og blandt offentligheden ... Minsk 2-aftalerne tilbyder i det mindste en smal chance for at bevæge sig væk fra en militærkonfrontation, der ville ødelægge en stor del af den nordlige halvkugle, hvis ikke hele verden.«

Han udpegede angrebet på Putin som det ultimative mål for Vestens angreb via Ukraine: »Der foreligger ikke noget mysterium her«, skrev han. »Det blodige kaos i Ukraine blev skabt, ikke for at hjælpe dets befolkning, men for at svække Rusland geopolitisk og vælte det aktuelle lederskab, mens man deklamerer ædle slogans om at fremme frihed, demokrati og andre fine, vestlige værdier.«

Lozansky kom med et overblik over historien om forræderiet af de grundlæggende aftaler, som USA og Rusland indgik, da Sovjetunionens endeligt var en realitet, og som indbefattede et løfte om, at NATO ikke ville udvides mod øst, og han konkluderede: »Den aktuelle, mest omfattende globale krise brød ud, fordi Den europæiske Union med USA's velsignelse valgte at rive århundredgamle økonomiske bånd og familiebånd mellem Rusland og Ukraine over, ved at bruge de samme, gamle slagord om at fremme vestlige værdier.«

Lozansky sluttede på en særdeles ildevarslenende tone, som gav genlyd af mange nylige advarsler fra Lyndon LaRouche om det aktuelle, vestlige lederskabs degeneration: »Verden står i øjeblikket i sandhed og vakler på randen af en ny katastrofe, som endda muligvis bliver atomar ... Det kan være af værdi at erindre sig, at, i de farligste perioder under den kolde krig blev risikoen for en militær konfrontation afspændt af regeringerne Eisenhower, Kennedy og Reagan. Og dog er der intet tegn på denne form for bevidsthed og ansvar blandt demokraterne og republikanerne, som alle forsøger at overgå hinanden som den største sabelrasler imod Rusland. Der er røster fra Fredspartiet blandt amerikanere og europæere, men hidtil er de blevet åbenlyst overvældet af Krigspartiet. Betyder det, at militærkonflikten mellem Rusland og Vesten er uundgåelig?«

NATO's Stoltenberg hævder, Ukraines sikkerhed ikke er

NATO's ansvar

14. mrs. 2015 – Under et interview med Sky News, der rapporteres i dag, sagde NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, at NATO ikke kan garantere Ukraines sikkerhed over for russisk aggression, men at en politik med afskrækkelse virker. »Ukraine er ikke medlem af NATO, så der er forskel på Ukraine og NATO-medlemmer, fordi sikkerhedsgarantien gælder for NATO-medlemmer«, sagde han.

Stoltenberg krævede også, at Minsk-aftalerne gennemføres i deres fulde udstrækning. »Det vigtigste lige nu er at støtte gennemførelsen af Minsk-aftalerne, hvilket vil sige at respektere våbenhvilen og sikre, at alle deres våben trækkes tilbage fra frontlinjen, og for at sikre, at det sker, må vi have ordentlig overvågning«, sagde han.

Den 11. mrs. havde den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier i en kronik i *New York Times* pointeret, at Tyskland og Frankrig har indledt en beslutsom, diplomatisk indsats for at takle krisen i Ukraine med det overordnede mål at nedtrappe kampene og bane vejen for en politisk løsning. Også han talte i kronikken for at gøre en stærkere indsats for at gennemføre Minsk-aftalerne og sagde: »Minskpakken, som lederne af Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine indgik aftale om i sidste måned, frembyder ikke desto mindre en mulighed for at dæmpe en ekstremt skrøbelig situation og udstikker kursen, hvor vanskelig, den end måtte være, mod en forhandlet, politisk løsning. Det, der nu er presserende nødvendigt, er en væsentligt forstærkelse af OSCE's mission, som overvåger aftalen, samt en fordoblet indsats for at hjælpe Kiev med at fokusere på de mest presserende, nødvendige behov. Vi har meget mere brug for 'sko' på stedet, end 'støvler'.

Helga Zepp-LaRouche: USA: Kandidat O'Malley er fortaler for Glass-Steagall; Steinmeier intervenserer for fred

14. mrs. 2015 – Den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, skaber i øjeblikket store overskrifter i USA, fordi han er den første kandidat fra det Demokratiske Parti, der hidtil entydigt har erklæret, at han stiller op til præsidentvalget, og at den første forholdsregel, som han ville gennemføre som præsident, er genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Denne meddelelse kunne vise sig at blive et afgørende vendepunkt for hele den amerikanske politik, for herefter vil alle andre kandidater – og selvfølgelig også Hillary Clinton – blive målt op mod denne målestok, om han/hun er parat til at forsvare det almene vel med Glass/Steagall, eller om han/hun accepterer Wall Streets kriminelle system.

Af strategisk betydning var ligeledes den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers intervention i Washington, hvor han under samtaler med den amerikanske udenrigsminister John Kerry og i en tale for tænketanken CSIS indtrængende advarede mod levering af tunge, amerikanske våben til Ukraine, fordi dette ville optrappe konflikten til en ny fase, hvor man ikke længere kunne vende om. Hvis Ukraine fik amerikanske våben, ville Rusland til gengæld udruste separatisterne med flere våben, og balancen ville forblive den samme, men på et højere niveau; men konflikten kunne komme ud af kontrol, og ville ikke være til gavn for nogen, og slet ikke ukrainerne. Ikke en eneste militær løsning i nyere tid havde været succesfuld, og der var intet alternativ til den møjsommelige proces med diplomatiske forhandlinger, iflg.

Steinmeier.

Samtidig advarede tidl. kansler Helmut Schmidt om, at konflikten i Ukraine truer med at blive til en 'varm krig', hvis Vesten forsømmer at tage Putins berettigede bekymringer i betragtning. Iflg. Schmidt blev den grundlæggende fejl, der har ført til denne krise, skabt for et kvart århundrede siden i Maastricht, da EU's udvidelse mod øst blev besluttet.

Steinmeier kritiserede i Washington også de nye lovforslag fra 47 senatorer om yderligere sanktioner mod Iran, som kunne medføre fiasko for slutfasen af »5+1-forhandlingerne« om det iranske atomprogram, en fiasko, der ville få katastrofale følger for hele Mellemosten og måske endda hele planeten. Dette indbragte ham et udbrud fra den uudsigelige senator McCain, som Steinmeier til gengæld klandrede for at tilhøre »diplomatiets Neville-Chamberlain-skole«.

Fælleselementet mellem O'Malleys meddelelse om, at hans første embedshandling som præsident ville være genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, og Steinmeiers intervention i Washington mod de truende våbenleverancer fra USA til Ukraine, består i, at begge handlinger ganske vist endnu ikke løser den strategiske, eksistentielle krise, men dog viser et potentiale til at løse den.

O'Malleys fokus på de dramatiske hårde livsbetingelser, som spekulanternes og Wall Street-storbankernes profitgriskhed har haft som konsekvens for befolkningen, og nødvendigheden af at rehabilitere den oprindelige Glass/Steagall-lov, er ikke betydningsfuldt for 2016, men for lige nu. For ECB-chef Mario Draghis beslutning om, hver måned at pumpe 60 mia. euro(!) – i alt 1,2 bio. euro frem til september 2016 – ind i finanssektoren, og dermed atter »redde« bankerne, der er i en elendig forfatning, på bekostning af borgerne, afspejler det transatlantiske finanssystems desperate tilstand. Den samtidige beslutning om at forværre den græske regerings akutte pengenød gennem det skærpede handicap mht. nu at måtte

benytte nødkreditter, efter at de græske banker allerede var blevet udelukket af den »kvantitative lempelse« med opkøb af statslån, betyder ikke andet, end at enden på Eurozonen er nær.

For Draghi frygter tydeligvis, at en imødekommenhed over for Grækenland gennem mildere betingelser ville have signalvirkning for Italien, Spanien, Portugal og Frankrig om også at smide Trojkaens nedskæringsdiktatur over bord! Og Grækenland hænger på hele den transatlantiske sektors absolut ubetalelige derivatboble. Netop derfor er finanssektorens og mediernes hysteri og aktuelle, næsten racistiske hetz mod et lille land, der kun udgør 1,6 % af Eurozonens BNP, så overproportioneret voldsom. Og kun således kan det forklares, at Schäuble konkurrerer med McCain om, hvem der kan komme med de største fornærmelser.

Den eneste mulighed for at standse finanssystemets truende, ukontrollerbare sammenbrud er netop ved at genindføre Glass/Steagall-loven, hvis ophævelse i 1999 blev mulig gennem en udspekuleret operation fra Det britiske Imperiums side imod Bill Clinton. Det var først efter ophævelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, der havde muliggjort en 70 år lang stabilitet i det amerikanske, og også det transatlantiske, banksystem, at det kom til disse uhyrlige spekulationsprofitter og den stadig større kløft mellem rig og fattig, som vi ser i dag. Med O'Malley er Glass/Steagall igen kommet på dagsordenen.

Det hjælper, at den græske europaparlamentariker Notis Marias har opfordret til indførelsen af Glass/Steagall-loven i Europaparlamentets plenumforsamling. For først, når USA og Europa har befriet sig for den enorme vægt af henved to bia. i udestående derivater, og en dermed forbundet statsgæld, gennem en lovreguleret reorganisering af bankvæsenet, er der en chance for at forhindre både det truende kollaps og faren for krig.

Det nye økonomiske system og finanssystem, som BRIKS-staterne og frem for alt Kina har skabt i løbet af det seneste halvandet år med politikken for den Nye Silkevej, og, i løbet af de seneste seks måneder, med diverse nye banker, der udelukkende er orienteret mod at finansiere realøkonomien, vokser i mellemtiden stærkt. I mellemtiden har 50 stater gjort det klart, at de vil samarbejde med BRIKS-staterne. Den 6. marts bekendtgjorde den kinesiske finansminister Lou Jiwei, at 27 stater allerede ønskede at deltage i oprettelsen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som stiftende medlemmer.

Storbritannien meddelte sidste torsdag, at det vil blive det 28. medlem. Inden for halvanden time angreb Det hvide Hus dette skridt fra briterne med, at det ikke var blevet aftalt med USA og var et yderligere udtryk for en fortsat imødekommenhed over for Kina. Briterne har rent historisk altid placeret sig i alle lejre – og frem for alt, i den vindende lejr!

Den eneste chance for at imødegå det truende, ukontrollerede finanskollaps og den akutte fare for en »varm krig« i Europa, som Helmut Schmidt siger, og som ifølge sagens natur ville udvikle sig til en global, termonuklear verdenskrig, ligger i de europæiske nationers og USA's samarbejde med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej, til at blive til en Verdenslandbro, der forbinder folkeslag og kontinenter. For kun på denne måde kan springet fra de formentlige geopolitiske interesser, der allerede har ført til to verdenskrige i det 20. århundrede, erstattes med et konkret grundlag for et nyt paradigme om menneskehedens fælles mål.

O'Malleys meddelelse demonstrerer, at den kampagne, som Lyndon LaRouche siden 2008 har ført for genindførelsen af Glass/Steagall i USA, og som de organisationer, der er forbundet med BüSo her i Europa, ligeledes har sat på dagsordenen, atter kan bringe Amerika tilbage til sin sande identitet som republik.

Steinmeiers intervention i Washington viser, at Tyskland og de andre europæiske nationer udmærket kan forsvare deres interesser, når det drejer sig om det eksistentielle spørgsmål og krig eller fred og, i dette tilfælde, om menneskeheden i fremtiden skal eksistere eller ej.

Storbritanniens beslutning om at arbejde med som stiftende medlem af AIIB understreger, at det også er ganske ligetil for de andre europæiske nationer at tage imod Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og BRIKS-staternes nye finansarkitektur.

De første skridt til en bedre fremtid er taget.

Det, der nu er behov for, er en bred mobilisering af befolkningen, en massebevægelse for udvikling, for også at virkeliggøre dette eksisterende alternativ. Mange mennesker i øjeblikket udmærket klar over faren for en stor krig, det beviser meningsmålinger, såvel som personlige samtaler. Det, som de fleste mennesker mangler, er håbet om at erkende et alternativ eller at kunne bidrage med noget til at bevæge verdenshistorien i en anden, mere positiv retning. Med O'Malleys præsidentskabskamp for Glass/Steagall, udenrigsminister Steinmeiers intervention i Washington imod krigspolitikken og Storbritanniens – af alle ting! – deltagelse i stiftelsen af AIIB viser, at de løsninger, som LaRouche og BüSo/Schiller Instituttet længe har foreslået, kan virkeliggøres.

EIR: Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

9. mrs. 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Download (PDF, Unknown)

**Fra LaRouche-bevægelsen 13.
mrs. 2015:
At låne fra Peter for at
ihjelslå Poul ...**

Den, der dør, har betalt al gæld

'Stormen', III, ii

Kontrasten kunne ikke være tydeligere mellem den måde, hvorpå de vestlige regeringer behandler Ukraine, versus den måde,

hvorpå de behandler Grækenland. Denne politik er, mildt sagt, falsk, og har alvorlige konsekvenser inden for de aktuelle, mulige atomopgør.

Lad os kort undersøge Ukraine.

Ukraine

USA og vestlige institutioner såsom NATO har støttet den nazi-støttede Kiev-regering, der kom til magten ved et kup, og de har åbenlyst indrømmet deres finansielle, militære og diplomatiske støtte. Det amerikanske Senat har netop afsluttet en konkurrence om, hvem, der mest ivrigt kunne proklamere sin støtte til de ukrainske nazister, og den amerikanske forsvarsminister har netop annonceret 75 mio. dollar til at hjælpe og tilskynde de nazistiske bataljoner.

En af premierminister Poroshenkos toprådgivere har faktisk netop erklæret, at Ukraine har brug for færre af deres traditionelle folk, indkaldt til militærtjeneste, og flere **nazistiske frivillige**.

Dette samtidig med, at de **aktivt saboterer** gennemførelsen af Minsk-aftalerne.

Vesten gør ingen hemmelighed af den kendsgerning, at deres støtte til det ukrainske militær er direkte rettet mod Rusland, og der er nogle har påpeget, at de amerikanske sanktioner mod Rusland bare vil forene landet i opposition, samt bevirke, at mere radikale politiske elementer tager ordet.

* **Dmitri Simes anslår en anden tone om Putin**

Som om dette ikke var nok, så har IMF netop meddelt, at de vil give **Ukraines nazistiske kup-regering en bailout** (redningspakke) på 17,5 *milliarder* dollar.

Sammenlign dette med behandlingen af Grækenland.

Som vi tidligere har rapporteret, skylder Grækenland faktisk intet til internationale kreditorer, som medierne i bredt omfang påstår:

Det, som amerikanere har brug for at vide om Grækenland og dets »gæld«, er, at den nye, græske regering beder Den europæiske Union om at nedlukke en enorm, Wall Street/London-banksvindel og atter gøre økonomisk vækst mulig i Europa.

Hvis det ikke sker, vil det transatlantiske banksystems bankerot, der stadig forværres, afføde desperate konfrontationer med stormagterne Rusland og Kina, med truslen om verdenskrig.

Ikke alene forventer Vestens regeringer, især (katas)-Trojkaen, at Grækenland betaler denne svindelgæld, men de nægter også at tilbyde Grækenland nogen hjælp, mens de samtidig yder bailout til Ukraine, idet de regner med, at meget af Grækenlands snarligt forfaldne afdrag skal være med til at betale denne bailout til Ukraine.

Oprindelsen til det tilsyneladende paradoks mellem Vestens håndtering af Ukraine vs. Deres behandling af Grækenland ligger hverken o Grækenland eller Ukraine, men har mere at gøre med London-Wall Streets transatlantiske systems bankerot som helhed. Som LaRouche gentog i sit webcast-budskab fredag, 6. marts:

»Det spørgsmål, som stilles af Rusland og mange andre nationer i dag, er, om europæerne og USA under Obama kan overleve deres egen tåbelighed, eller om deres handlinger vil føre til verdenskrig og muligheden for generel udslettelse. Dronning Elizabeth og hendes kredse billiger muligvis idéen om generel krig, men det gør jeg ikke.

Der er lykkeligvis en plads for Grækenland. De kan gå med i den anden klub. De kan blive en del af BRIKS-processen. En voksende del af verden bryder med de angloamerikanske interesser, og det inkluderer nu flertallet af nationerne i

Syd- og Mellemamerika og Caribien. Det omfatter naturligvis også mange nationer i Sydøstasien, Sydasiens, Mellemøsten og Afrika ...

Det, vi ser med konfrontationen med Grækenland, såvel som konfrontationen med Rusland, er et sidste, desperat forsøg på at bluffe. Faren består i, at der for enden af dette bluff er atomkrig. Udfordringen for de fleste amerikanere er, at de ikke kan fatte det vanvid, der er drivkraften bag denne politik med bluff og provokation. De kan ikke fatte, for det meste, at der findes nogen, der er villige til at risikere den selvmorderiske udslettelse af menneskeheden. Dette er vanvid ud over enhver forstand, og dog er det, hvad vi har med at gøre med hensyn til Obama, briterne og andre desperate kræfter.«

Resten af hr. LaRouches erklæring kan læses her, [Afslør EU's bluff og gå med i BRIKS-dynamikken.](#)

(Foto: Maidan)

Vi anmoder alle tænkende borgere om ikke alene at underskrive appellen om, at Europa og USA må gå med i BRIKS, men også om at donere et bidrag til at hjælpe os med at finansiere vores indsats.

JERES DONATIONER KAN VENDE TIDEVANDET!

**GIV ET BIDRAG TIL SCHILLER INSTITUTTET
NU**

Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

IMF giver bailout til Ukraines nazister

12. marts 2015 – Den internationale Valutafond (IMF) meddelte i går, at det havde godkendt en fireårig bailout-pakke på 17,5 mia. dollar til Ukraine, hvoraf den første bid på 5 mia. dollar omgående vil blive stillet til rådighed. De 17,5 mia. dollar er angiveligt en del af et større låne- og hjælpeprogram på 40 mia. dollar, hvis formål det er, som *Wall Street Journal* udtrykker det, at »holde landet oven vande«.

Ikke for at holde befolkningen i live – den vil blive underkastet morderiske nedskæringsbetingelser – men for at give Ukraine mulighed for at fortsætte sin krig imod Rusland. Navnlig vil 1,5 mia. dollar af disse 5 mia. dollar til Ukraine blive aftvunget Grækenland i betaling af gæld, der »forfalder« på fredag og mandag (14. og 16. marts), Grækenland, der jo nægter at gå med i angrebet på Rusland.

Programmets anti-russiske drejning er tydelig. Som den ukrainske præsident Poroshenko ekstatisk tweetede,

»IMF's beslutning i dag beviser, at den civiliserede verden tror på og støtter Ukraine«,

Rapporterede *Journal* og tilføjede sin egen kommentar om, at mange økonomer og analytikere ser denne redningspakke som en del af en

»bredere politisk beslutning om at støtte den flyvefærdige,

pro-vestlige regering i Kiev. USA og Europa forsøger at hjælpe den tidligere Sovjetrepublik til at forlade sit årtier lange politiske og økonomiske kredsløb omkring Kreml.»

David Lipton, nummer to i IMF-rangfølgen, understregede, at Ukraines krise

»byder sig som en chance for regeringen til at foretage et endeligt brud med fortiden«.

Den idé, at dette program vil »stabilisere« Ukraine, er ren fantasi. Programmets politik med betingelser (om nedskæringer, -red.), inkl. langt højere energitariffer, privatiseringer og afmontering af ethvert socialt sikkerhedsnet (er allerede i gang) vil skubbe de eksisterende, politiske spændinger til bristepunktet. Stort set alle kommentatorer påpeger de »enorme risici«, der er indbygget i programmet.

Indbygget i bailout-programmet er kravet om, at Ukraine også skal fremskaffe 15,4 mia. dollar i »besparelser« gennem forhandlinger med deres kreditorer, gældssanering eller et decideret gældsmoratorium. *Reuters* hævder i dag, at »visse aktører« mener, en »hårklipping« af kreditorer på 70 % er en mulighed. Fredag vil finansminister og statsborger i USA, Natalie Jaresko, afholde en videokonference med kreditorer for at skitsere planer om forhandlinger med indehavere af statsgæld.

Iflg. aftalebetingelserne afhænger frigivelsen af den næste bid af finansieringspakken, der skal forfalde om tre måneder, af, at man banker en succesfuld gældssanering igennem med høj kreditordeltagelse, advarede David Lipton.

Sæt dette i kontrast i Trojka-fascisternes fremgangsmåde som svar på Grækenlands forslag om en gældssanering og nedskrivning af den græske gæld.

Foto: Gadesuppekøkken i Ukraine. Nedlæggelse af ethvert socialt sikkerhedsnet er allerede i gang, og vil blive yderligere forstærket som en af IMF's betingelser om nedskæringer. Som altid rammes de mest sårbare grupper, der ikke har noget alternativ til at klare sig selv, først, og hårdest.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov fremlægger EU's og Kievs sabotage af Minskaftalerne

12. marts 2015 – Under en lang pressekonference med den spanske udenrigsminister Jose Manuel Garcia-Margallo den 10. marts, gav den russiske udenrigsminister en temmelig detaljeret briefing om den igangværende sabotage af Minskaftalerne, under hans besvarelse af spørgsmål.

For det første bemærkede han, at

»det ser ud, som om EU-bureaukratiet i Bruxelles med fuldt overlæg optrapper konfrontationen med Rusland og ofte forsøger at foregive, at der ikke sker fremskridt i opfyldelsen af de militære klausuler i Minskaftalerne. Dette forsinker gennemførelsen af de politiske klausuler og hindrer samtidig normaliseringen af relationerne mellem EU og Rusland, noget, som mange lande er fortalere for, inklusive Spanien.«

(udskrift fra det Russiske Udenrigsministerium)

For det andet bemærkede han, at Radaen (Det øverste Råd i

Ukraine, det nationale parlament, -red.) har udstedt en erklæring, der siger, at det ikke vil samarbejde med repræsentanterne for republikkerne Donetsk og Lugansk om at afholde lokale valg – et spørgsmål, der er indeholdt i aftalen.

For det tredje har Kiev nægtet at overholde aftalen mht. at oprette underarbejdsgrupper inden for Kontaktgruppen omkring den forfatningsmæssige proces, humanitære og økonomiske spørgsmål, afholdelse af valg, osv.

Man kunne måske føje til Lavrovs liste den særlige erklæring fra Vladislav Deinego, repræsentant fra republikken Lugansk i Kontaktgruppen, der både har klaget over Kievs igangværende beskydning og også har bemærket, at Radaen kun har fire dage tilbage til at opfylde den deadline, der er afsat i Minskaftalerne, for at vedtage et dekret om at give Donbas særstatus.

Lavrov sluttede sin diskussion som følger:

»Er vore vestlige kolleger ikke i stand til at se alt dette? Det er afgørende at gøre dem opmærksom på den kendsgerning, at den fulde gennemførelse af Minskaftalerne, som de kræver, faktisk bliver blokeret af Kievmyndighederne.

Jeg ved ikke, hvilke redskaber amerikanerne og europæerne har til at lægge pres på Kiev. De burde måske bruge deres foretrukne mekanisme – sanktioner – til at tvinge Kievmyndighederne til at levere, hvad de har indgået aftale om, og som alle vore vestlige kolleger kræver.«

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov (t.h.) og hans spanske modpart, Jose Manuel Garcia-Margallo, ankommer til den fælles pressekonference den 10. marts.

Ukraine: Rådgiver til Poroshenko: Det, vi har brug for, er nazistiske frivillige

12. mrs. 2015 – Yuri Biryukov, en rådgiver til den ukrainske præsident Poroshenko og en højlydt fortaler for, at USA skal opruste Ukraine, fordømte tilstanden i det ukrainske militære rekrutteringssystem i en skvalder på Facebook tirsdag:

»Det aktuelle system for mobilisering er baseret på den sovjetiske hærs system og principper, og fungerer overhovedet ikke i vores land. Alkoholikere og plattenslagere, narkomaner og idioter: de er alle rent formelt underkastet mobilisering, efter princippet: Vi tager, hvad vi kan få; kvaliteten er ikke vigtig«,

sagde Biryukov, rapporteret af Sputnik.

Han talte til fordel for »rekruttering på basis af frivillighed« og bemærkede, at han snart ville fremlægge en plan for Forsvarsministeriet og Generalstaben om skabelsen af flere eksperimentelle centre for rekruttering af frivillige, med afdelinger over hele landet.

Biryukov sagde, at de såkaldte frivillige bataljoner, der i øjeblikket er i aktion i det østlige Ukraine, har vist et »kvantitativt anderledes niveau af motivering, disciplin og støtte hos soldaterne for hinanden«. Sputnik bemærker korrekt, at disse »højt disciplinerede« soldater er neonazisterne, såsom Azov-, Aidar-, Donbas- og Dnepr-bataljonerne, der er organiseret og finansieret af oligarken Igor Kolomoysky, som har base i Dnepropetrovsk, og at disse bataljoner stolt bærer svastika-emblemet.

Foto: Medlemmer af Azov-bataljonen med eget flag, NATO-flag og Hagekors-flag!

Søndags-klummeskriver i Londonavisen Spectator: Det er NATO, der bygger Imperium, ikke Putin

12. marts 2015 – I en spalte i »Spectator« 7. marts skriver Peter Hitchens:

»To store landemagter står over for hinanden. En af disse magter, Rusland, har opgivet kontrollen over 700.000 kvadratmil af værdifuldt territorium. Den anden, Den europæiske Union, har vundet kontrol over 400.000 af disse kvadratmil. Hvilken af disse to magter er det, der udvider?

Der er 300.000 neutrale kvadratmil mellem dem, for det meste i Ukraine. Fra Moskvas standpunkt er dette allerede et alvorligt, uerstatteligt tab. Som Zbigniew Brzezinski, en af de mest snu af de gamle krigere fra den kolde krig, skrev tilbage i 1997, 'Ukraine er en geopolitisk akse, fordi dets blotte eksistens som et uafhængigt land er med til at transformere Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et europæisk imperium.'

Dette formidskede Rusland føler denne spredning af EU og dets bevæbnede fløj, NATO, som et slag på en skade, der endnu ikke

er helet op. I februar 2007, f.eks., spurgte Vladimir Putin surt, 'Hvem er denne udvidelse rettet imod?'

Jeg har aldrig hørt en klart svar på dette spørgsmål. USSR, som NATO blev grundlagt for at bekæmpe, udåndede i august 1991. Så hvad er NATO's formål nu? Hvorfor eksisterer det i det hele taget stadig? Der er intet indlysende behov for et fjendtligt system i Europa efter Sovjetunionen...«

[www.spectator.co.uk/features/9459602/
its-nato-thats-empire-building-not-putin/](http://www.spectator.co.uk/features/9459602/its-nato-thats-empire-building-not-putin/)

Foto: 'Rapid Trident' militærøvelse i det vestlige Ukraine

40 % af tyskerne frygter krig mellem NATO og Rusland

12. mrs. 2015 – En meningsmåling udført af FORSA-instituttet for et RTL-fjernsynsprogram viste, at 40 % af de adspurgte tyskere sagde, at de frygtede, der ville udbryde en krig mellem NATO og Rusland, og at det er »en tid, hvor man skal være bange«. (Det ville måske være nyttigt også at udføre meningsmålinger blandt befolkningen i Polen eller De baltiske Lande, hvis ledende politikere offentligt fremprovokerer spændinger med Rusland.) Den polske premierminister Ewa Kopacz har netop advaret mod »naivitet« med hensyn til situationen i Ukraine og sagde, at »for første gang udgydes der blod for Den europæiske Union, for hensigten om at integrere ind i EU«, og at ukrainernes »suveræne afgørelse« om at blive en del af EU »må respekteres ... Samtidig må enhver, der ikke vil acceptere denne afgørelse, fordømmes«, (en hentydning til præsident

Putin).

Pres og psykologisk krigsførelse udøves også mod Finland for at de skal opgive deres neutrale status og tilslutte sig NATO. Ulykkeligvis har Finlands premierminister Alexander Stubb sagt, at hans land »ikke længere udelukker medlemskab af NATO i de kommende år«, og at også den finske præsident har omtalt »denne mulighed«. I mellemtiden deltog tropper fra NATO-landene USA, U.K., Holland og Spanien i en militærparade i Narva, Estland.

Foto: Amerikanske soldater i pansrede mandskabsvogne deltager i parade i Narva, Estland, på landets uafhængighedsdag, 24. februar 2015.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier advarer mod at bevæbne Ukraine

12. mrs. 2015 – Dr. Frank-Walter Steinmeier, den tyske udenrigsminister, lagde ikke fingrene imellem, da han talte i dag på CSIS i Washington, hvor han advarede mod at bevæbne Ukraine og opfordrede til fortsat handling ad den »vanskelige vej«, som er diplomati, for at løse krisen der.

»Det er indlysende for mig, at dette ville udvide konflikten og flytte krisen til en ny fase, og ud over det punkt, hvor man ikke kan vende om«, advarede han. »Det, vi har brug for, er strategisk tålmodighed. Hvis vi insisterer på at løse denne krise omgående, sætter vi den måske tilbage. Som det

så tit sker inden for diplomati, så kan en krise opstå på nogle få dage, men tager årtier at afslutte«, sagde han. »Vi må være bevidste om, at Rusland, i visse lande i Europa, rejser lange, historiske minder, som vi må forstå. Men Rusland vil altid være vores største nabo, og tysk udenrigspolitik kan kun arbejde i og gennem Europa.«

Senere under Spørgsmål & Svar, spurgte den svenske berserk-økonom Anders Aslund igen, hvorfor vi ikke burde forsyne Ukraine med våben.

»Vi har ikke, på noget tidspunkt i den senere historie, set, at militære løsninger har været en succes«, sagde Steinmeier. »Vi må snarere tage begrænsning af tabene i betragtning. Blot fordi vejen er lang, betyder det ikke, at en anden vej vil være hurtigere«, sagde han.

»Hvis man forøger våbnene til Ukraine, vil Rusland simpelt hen forsyne separatisterne med flere våben, og styrkeforholdet vil være det samme, men på et højere niveau. Dette ville føre til en ny fase, der kunne komme ud af kontrol. Det kunne føre til en direkte konflikt mellem Rusland og Ukraine, og det ville ikke være til gavn for nogen, især ikke Ukraine«, advarede han. »Der har været nogle overtrædelser på vejen«, bemærkede Steinmeier, »men parterne er altid kommet tilbage til Minsk-aftalen som basis. Så længe, parterne forbliver inden for denne aftales parametre, bør vi forfølge forhandlingens vanskelige vej. Der er intet alternativ til denne arbejdskrævende proces«, sagde han.

Tidligere tyske kansler Schmidt: Ukraine-konflikten kunne blive til en 'varm krig'

12. mrs. 2015 – I et interview med *Bild Zeitung* advarede Helmut Schmidt om, at hvis Vesten ikke noterede sig Putins virkelige interesser, kunne konflikten i Ukraine eskalere »endda til en rigtig, varm krig«. Putin er mindre interesseret i Ukraine, Polen eller Litauen, sagde han, end han er i naboerne Kina, Pakistan og staterne i Centralasien. Ukraines fremtid er derfor »mindre vigtig« for Putin.

Rusland blev overrasket over og led under EU's udvidelse mod øst i en slags »det vilde Vesten-periode« under præsident Boris Jeltsin i begyndelsen af 1990'erne, sagde Schmidt og tilføjede, at russernes nuværende opførsel stadig er en respons på dette. Putin har genoprettet Ruslands internationale ry. »Vi er ikke forpligtet til at synes om Putins politik. Men vi må forstå den på baggrund af historien, og tage den alvorligt«, sagde Schmidt.

Foto: Tidl. tyske kansler Helmut Schmidt

Leder fra LaRouche-bevægelsen

12. marts 2015:

Hvordan man standser imperiets korte lunte til atomkrig og finansiell nedsmeltning

Den dominerende, strategiske virkelighed for mere end halvdelen af menneskeheden er det fremvoksende, Nye Paradigme for udvikling, der er i færd med at tage form rundt om BRIKS og allierede nationer. Som Kinas Nationale Folkekongres nærmer sig sin afslutning, med sin kraftige 'win-win'-understregning af at dele den Nye Silkevejsdynamik med hele planeten, underskrev og lovbefæstede den russiske præsident Putin Ruslands deltagelse i BRIKS' Nye Udviklingsbank, den Hamilton-kreditinstitution, som Putin sagde

»vil blive en af de største, multilaterale, finansielle udviklingsinstitutioner i verden«.

Den Nye Udviklingsbank vil få sit første operationelle bestyrelsesmøde om en måned i Ufa, Rusland, der også vil blive åsted for det forestående BRIKS-topmøde i juli. Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) vil også mødes i Ufa i juli, og dens generalsekretær for 2015 har netop meddelt, at SCO forventes at vedtage et russisk, tiårigt forslag om at kombinere SCO-medlemmernes nationale økonomiske strategier med projektet for Det Økonomiske Silkevejsbælte.

Hvis man mener, at Det britiske Imperium muligvis er i panik over disse udviklinger, i modsætning til deres eget systems bankerot, har man ret. Zeus' moderne arvtagere er desperate for at standse BRIKS-processen med krig – selv atomkrig – med farvede revolutioner og lemlæstelse, og med fuldt optrappet

finanskrig og disintegration. Og de har tændt den korte lunte på alle disse fronter.

Lyndon LaRouche kommenterede i dag, at det, USA gør for at provokere russerne i Ukraine og De baltiske Lande, rent faktisk er en trussel om at starte en global krig. Det kommer til dels fra Obamas vilje, og det er i færd med at fremprovokere en krig, som vil ende med at blive termonuklear. Enhver idiot, der mener noget andet, burde indespærres, tilføjede LaRouche, for at forhindre ham i at starte en sådan krig. For en termonuklear krig i dag betyder den sandsynlige udslettelse af den menneskelige art, og kongresmedlemmer, der er gale nok til at støtte en sådan politik, burde tages i forvaring, var LaRouches forslag.

Med hensyn til den finanskrig, der føres mod Grækenland, så gentog LaRouche, at Grækenland *har* et alternativ til dette folkemord, og det er at gå til nabolandene, inkl. BRIKS, og skabe en rolle for sig selv, der er uafhængig af Den europæiske Union. Desuden, hvis Grækenland tvinges ud af EU, understregede LaRouche, vil de europæiske nationer selv vælte som kegler som følge af deres egen dumhed. Hvis Grækenland tvinges ud, så vil hele det europæiske system gå bankerot, på én gang.

Kendsgerningen er, at de allerede er bankerot, forklarede LaRouche, så alle deres trusler er et eneste, stort bluffnummer. Men hvis de forsøger at gennemføre det, vil de udløse et kollaps, der vil føre til udslettelsen af de europæiske økonomier, omgående. Så ECB's og EU's politik over for Grækenland, fortsatte LaRouche, er i virkeligheden klinisk sindssyg, fordi det vil bringe hele systemet til fald og føre til stigende dødsrater i hele området, inklusive Frankrig og Tyskland.

Det er vigtigt, at vi forklarer dette for verden, fortsatte han, fordi så mange ledende skikkelser lever i en fantasi, inklusive de aggressive fantasier hos den tyske finansminister

Schäuble. Den politik, han promoverer, vil meget hurtigt bringe det hele til fald.

Løsningen er at annullere bankaktiviteternes spekulative karakter i dag i det transatlantiske system, og etablere en ny standard, en ny målestok for virkelig økonomisk værdi. Grundlaget for det er til stede, med det, som BRIKS og deres allierede er i færd med at opbygge.

Hvis dette underliggende økonomiske spørgsmål ikke løses, konkluderede LaRouche, så kunne det forårsage Tredje Verdenskrig. Vi bør ikke frygte systemets bankerot; det er allerede bankerot. Men vi må vende tilbage til en ny standard for værdi, hvor hyperinflationsskabende spekulative praksisser er bandlyste.

Tiden er allerede overskredet, hvor USA og Europa burde have tilsluttet sig flertallet af menneskeheden på fornuftens og udviklingens side, som Schiller Instituttets BRIKS-appel kræver det. Hvis Hamiltons Manhattan kan gøre det, kan du også.

Foto: Shanghai Samarbejdsorganisationen

**Fra LaRouche-bevægelsen 10.
mrs. 2015:
Nedtælling til krig, eller**

til BRIKS-alternativet

Afgørende begivenheder finder sted i hele Europa nu, i kampen mod nedtællingen til krig med Rusland og med det bankerotte eurosysteem, der har kurs mod sammenbrud.

De store europæiske nationers regeringer har tydeligvis vendt sig, af frygt for en generel atomkrig, imod de vanvittige USA/britiske/NATO-planer om at bevæbne Ukraine, De baltiske Lande og Polen for at kæmpe mod Rusland.

Men samtidig har chefen for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker fra Luxembourg, netop udstedt en opfordring om »en europæisk hær til at forsvare Europas værdier imod russisk aggression«. En leder af Vladimir Putins parti i Dumaen responderede omgående og med total klarhed: »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed; men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle.«

Lad briterne hævde, at de ikke vil deltage – de har ingen egne styrker tilbage at lade indgå i en sådan hær! Junckers selvmorderiske forslag går ikke desto mindre lige i den britiske-Obama-fælde, som EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche definerede for flere uger siden:

Det er idéen om, at NATO kan gå hele vejen med at true med og fremprovokere en krig med Rusland og Kina for at stoppe BRIKS, og at denne atomkrig på en eller anden måde kan »begrænses« til ødelæggelsen af Eurasien og lade USA og UK »vinde«. Den russiske respons er på sin side også krystalklar: I atomvåbenalderen har krig ingen vindere eller overlevende nationer.

Så krigsprovokationerne, inklusive forsøget på at hænge Putin op for mordet på Boris Nemtsov, fortsætter.

Men samtidig finder vi stærkere og stærkere tendenser til at bryde ud af det bankerotte eurosysteem over hele Europa, som

vore europæiske aktivister diskuterede mandag via telefonkonference. Disse tendenser eksisterer nu i næsten alle lande, de er stærkere i f.eks. Italien end i Grækenland.

Den afgørende faktor i blot en minoritet af sådanne grupperinger, er at vende sig mod de BRIKS-allierede nationer som win-win-alternativet til både kollaps og krig. Dette ses netop blandt de ledere, der har underskrevet eller seriøst diskuteret Schiller Instituttets internationale appel om, at USA og Europa skal følge BRIKS-kursen for forhindring af krig.

De meget stærke erklæringer om BRIKS-alternativet fra en spansk industriorienteret gruppe og fra Euro-Kina-Forum, samt gengivelsen af begge Lyndon LaRouches erklæringer om Nemtsov-mordet, er hovedindikatorer for, hvad der virkeligt fører an. Vækst og udvikling som alternativ til euroens bankerot for nationer som Grækenland eller Italien kommer kun til live, når de vender sig mod BRIKS.

Kina har i løbet af de seneste dage erklæret Det økonomiske Silkevejsbælte som fokus for hele deres udenrigspolitik. Landets udenrigsminister har også sat de højeste mål for økonomisk samarbejde med Rusland og Indien – som selv planlægger at tredoble vækstraten for sin atomenergisektor.

Amerikanske borgere er ikke tilskuere til denne kamp: Det er Obamas Hvide Hus og dets valkyrier som Victoria Nuland og Samantha Power, der kører fremstødet mod krig med Rusland, og sluttelig med Kina. Fjern Obama; så kan det direkte tilbud til USA fra Kinas præsident Xi om kooperativ kredit til verdensomspændende fremskridt inden for videnskab og infrastruktur blive accepteret og virkeliggjort.

RADIO SCHILLER den 9. marts 2015: Grækenland bygger en bro til BRIKS /Schweiz, Danmark og finansverdenen

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouche: EU-magtopgør med Grækenland og Rusland styrker BRIKS- organisationen!

Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien

og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

7. mrs. 2015 – Det desperate skridt fra ECB-chef Mario Draghi, hvor han vil oversvømme Eurozonen med 1, 14 bio. Euro i den såkaldte »kvantitative lempelse« samtidig med, at Grækenland og Cypern udelukkes af denne tvivlsomme pengevelsignelse[1], vil vise sig at fremskynde det transatlantiske finanssystems sammenbrud. Den samtidige optrapning af provokationerne mod Rusland gennem NATO-manøvrer i Sortehavet, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt militærudstyr i De baltiske Stater på Ruslands grænse, hænger direkte sammen med truslen om finanssystemets umiddelbart forestående bankerot.

I begge tilfælde – både den hårde linje over for Grækenland og optrapningen mod Rusland – drejer det sig til syvende og sidst om et bluff. Grækenland skal tvinges til fortsat at holde fast i Trojkaens nedskæringspolitik, uagtet den kendsgerning, at denne morderiske politik er blevet fravalgt af den græske befolkning i et demokratisk valg. Klaus Regling, chef for den Europæiske Stabilitetsmekanisme (ESM), understreger: »Grækenland må tilbagebetale hele denne kredit. Det er, hvad vi forventer, og der er intet forandret i det.« Hverken den kendsgerning, at kun 3 % af denne kredit er forblevet i Grækenland, mens resten derimod kom de europæiske banker til gode, og heller ikke resultatet af et demokratisk valg, som klart har sagt nej til en politik, der har skrumpet den græske økonomi med mere end en tredjedel, og som slår befolkningen ihjel, synes åbenbart at interessere ham.

Som medlem af det finansielle etablissement er han derimod vidende om, at såvel en græsk udtræden af euroen som en nedskæring af gælden, som Tsipras har krævet, ved en forbliven i Euroen, ville have Eurozonens, City of Londons og Wall Streets øjeblikkelige kollaps til følge, for den totale gældspyramide, inkl. den seksten-cifrede (!) derivatboble ville eksplodere. Trojkaen har naturligvis en massiv interesse

i, at Tsipras-regeringen ikke får sine krav gennemført, fordi de frygter den positive signalvirkning på Italien, Spanien, Portugal, Irland og Frankrig, som ville udgå fra Grækenlands succes, mere, end Djævelen frygter vievand. Og det tyske Finansministerium undså sig ikke for at besvare en forespørgsel om dette fra den parlamentariske gruppe fra partiet Die Linke i Forbundsdagen med, at man, ud fra gældskonferencen for Tyskland i London i 1953, ikke kunne drage nogen følgeslutninger for en sådan konference for Grækenland, da man jo ikke kunne vide, hvordan den tyske økonomi ville have udviklet sig i '50'erne uden denne konference!

Men sandheden er tværtimod, at Konrad Adenauer og Hermann Abs udmærket vidste, at der ikke ville have været noget tysk, økonomisk mirakel, hvis Tyskland dengang ikke havde fået eftergivet 60 % af sin totale gæld, og den resterende tilbagebetaling ikke var blevet knyttet til eksportoverskuddet. Frem for alt var de, til forskel fra den nuværende besætning i Finansministeriet, kompetente og havde Tysklands interesser på sinde.

NATO-konfrontation over for Rusland

Den samme konfrontationsstrategi, som man, i betragtning af den højspændte situation, kun kan opfatte som en provokation, kommer til udtryk i NATO-manøvrerne i Sortehavet, som er påbegyndt med den bulgarske, rumænske og tyrkiske marine. Man træner bl.a. forsvaret mod angreb fra luften såvel som fra ubåde eller mindre skibe. Samtidig afholder Rusland manøvrer, hvor, frem til 10. april, 2.000 soldater deltager i luftværnsøvelser og kamptræning, først og fremmest i det sydlige Rusland og i Nordkaukasus, og hvor også militære støttepunkter på Krim, i Armenien og Georgien indgår.

Med hensyn til de stadig mere højkrøstede krav fra den britiske

regerings side og fra republikanernes side i USA om en bevæbning af den ukrainske hær med »dødbringende våben«, den fremadskridende, fremskudte udstationering af NATO-tropper og hovedkvarterer i de østeuropæiske stater langs med Ruslands grænse, så nærmer vi os hastigt en »omvendt Cubakrise«, som William Polk, den tidligere militærrådgiver til præsident Kennedy på den tid, i disse dage skriver. I modstrid med de løfter, der blev givet af den tidligere, amerikanske udenrigsminister, James Baker jr., har man integreret det ene, forhenværende sovjetiske land og Warszawapagt-land efter det andet i NATO, og nu er man i gang med det i Ukraine; visse indflydelsesrige amerikanere har allerede foreslået, at man skal fortsætte fremad, helt til »Moskvas porte«. Bevæbningen af Ukraine er et yderligere skridt i denne retning. Desuden er det umuligt at bevæbne Ukraine så meget, at de kan udligne den russiske militærmagt; man nærer altså de urealistiske forventninger i Ukraine, men lancerer samtidig aktioner, der ville blive betragtet som offensive af Rusland, og som Rusland ville føle sig tvunget til at reagere på. Det kunne alt sammen føre til en krig, som ingen kan ønske. Rusland kan lige så lidt acceptere, at Ukraine bliver medlem af en fjendtlig militæralliance, som USA ville have tilladt, at Mexico var blevet medlem af Warszawa-pagten.

En hel række af militærekspertter går, i ikke-officielle samtaler, ud fra, at den nuværende konfrontation mellem NATO på den ene og Rusland og Kina på den anden side har direkte kurs mod en sådan omvendt Cubakrise, men at, i betragtning af den manglende, røde telefon mellem Obama og Putin, og frem for alt den illusion, at man kan vinde et nukleart førsteangreb, faren for en fejlregning er ekstrem høj, og at hele denne politik vil føre til menneskehedens udslettelse.

Den truende kulisse, der således er opbygget, skal formidle budskabet: Enten kapitulerer Rusland og Kina, eller også er man parat til at gennemføre spillet med »dødsførelse«^[2] til den bitre ende, altid med den antagelse, at den anden side i

sidste øjeblik kapitulerer. Men netop denne mulighed har Rusland og Kina med al tydelighed udelukket. Chefen for Centralkommandoen for den russiske Strategiske Missilstyrke (SMS), generalmajor Andrei Burbin[3], har netop i et interview bekræftet Ruslands parathed til, i tilfælde af et angreb på landet, at gennemføre et modangreb med strategiske atomvåben. Enhver »utopisk« militærplan om en »begrænset atomkrig« eller et forsøg på, efter »Prompt Global Strike«-doktrinen, at udbombe den russiske gengældelseskapacitet med konventionelle våben, ville blive besvaret med et gengældelsesangreb med interkontinentale ballistiske missiler mod USA.

»Plan B«

Den græske finansminister Varoufakis omtalte for nylig, at der var en Plan B for det tilfælde, at Grækenland af ECB blev afskåret fra kreditlinjer. Udenrigsminister Nikos Kotzias fortalte, hvori dette alternativ består: Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

Netop i dette forsøg ligger chancen for at imødegå den vanvittige kurs mod selvødelæggelse, som vi i øjeblikket synes at være fast besluttet på at følge, med et fornuftigt alternativ. EU's brutale konfrontation over for Grækenland er en gyde, for enden af hvilken den sandsynlige udslettelse af menneskeheden i en atomkrig vil stå. Hvis vi i stedet tager

imod Grækenlands tilbud, kunne vi via denne bro finde vejen til samarbejde med BRIKS-staterne i et nyt økonomisk system, som i øjeblikket virkeliggøres af disse stater i højt tempo.

Vi har ikke kun brug for en gældskonference for Grækenland i samme tradition som Londonkonferencen i 1953 for Tyskland, men derimod også for en gældskonference for hele Europa, og derudover for hele det transatlantiske system.[4] Det første skridt må være realiseringen af et system for bankopdeling, i traditionen efter Glass/Steagall-loven, sådan, som det blev gennemført af Franklin D. Roosevelt i 1933[5], og hvor den hidtil ubetalelige del af gælden og derivatboblen afskrives. Dernæst må det nuværende, monetaristiske system erstattes af et kreditsystem, der atter sætter realøkonomien, og dermed menneskene, i centrum for politik og økonomi. Og efter denne absolut nødvendige udrensning vil den transatlantiske sektor have alt at vinde, hvis den samarbejder med BRIKS-staterne, og frem for alt Kina og præsident Xi Jinpings »win-win«-politik, om bygningen af den Nye Silkevej.[6]

Tyskland har nøglerollen i denne opblødning. Hvis vi beslutter at samarbejde med BRIKS-staterne om bygningen af den Nye Silkevej, vil hele Kontinental-Europa følge efter – og det vil også være den eneste løftestang, der kan føre Amerika tilbage til sin bedste tradition som Den amerikanske Revolutions republik.

Vi har alle ansvaret for at vælge menneskehedens fremtid.

[1] Se 6. mrs.: 'Draghi annoncerer kvantitativ lempelse, men udelukker Grækenland og Cypern, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5370>

[2] Eng. 'chickengame'; når to biler i en konkurrence om, hvem der først taber modet, kører frontalt mod hinanden, indtil den ene viger – 'kyllingen' – eller de begge bliver dræbt!

[3] Se 6. mrs.: 'EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5362>

[4] Se 23. jan.: 'EIR Fokus: Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>

[5] Se: 'Hovedartikel: 80-års-dagen for Glass/Steagall: Franklin D. Roosevelts 100 dage', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3063>

[6] Se Nyhedsorientering, februar: Helga Zepp-LaRouche: 'Byg Verdenslandbroen for verdensfred', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5342>

Fra LaRouche-bevægelsen 6. mrs. 2015: Et opgør lurer over græsk gælds bombe og NATO-krig mod Rusland

Torsdag accelererede Den europæiske Centralbank tidsplanen for et opgør med Grækenland over den faktiske bankerot af hele det transatlantiske finanssystem. Samtidig har NATO's provokationer i Sortehavet og Det baltiske Hav sat faren for en ukontrollerbar krig i hjertet af Eurasien på en tilsvarende hurtig fremspoling. De to mønstre er ikke uden forbindelse, men er derimod en refleksion af impulsen fra ledende britiske fraktioner til at fremprovokere, hvad de i deres vanvid tror,

kunne blive en krig, der var afgrænset til det eurasiske territorium – med de førende BRIKS-nationer Rusland, Kina og Indien som mål.

På ECB's bestyrelsesmøde torsdag rullede Mario Draghi frem med bankens [svindel med kvantitativ lempelse](#) til \$1,2 billion, der vil begynde mandag med opkøb af dårlige værdipapirer til €60 mia. fra de store, europæiske banker.

Programmet for kvantitativ lempelse vil ekskludere Grækenland og Cypern, og ECB-bestyrelsen afviste at tillade Grækenland at trykke nye statsobligationer for at bevare kapitaliseringen af de store, græske banker. Mens Eurozonens finansministre enedes med Grækenland om en fire måneders udsættelse, så satser ECB tydeligvis på et kortfristet opgør – i det håb, at Grækenland vil give efter.

Torsdag understregede Lyndon LaRouche, at der ikke er nogen udvej for Grækenland, eller noget land i Europa, så længe man beholder et bjerg af ubetalelig gæld på bøgerne. Så dette er et opgør i Europa, og resultatet vil omgående ramme Wall Street også. Mandag mødes Eurozonens finansministre igen for at overveje det græske forslag om en fire måneders periode, i hvilken detaljerne i en gældskonference, og afslutningen på den folkemorderiske nedskæringspolitik, kan udarbejdes.

Opgøret med det britiske, transatlantiske systems bankerot er drivkraften bag krigsfremstødet. Fire NATO-krigsskibe sejlede ind i Sortehavet torsdag til øvelser. Rusland meddelte, at det vil gennemføre flyveøvelser i det samme område, og 2.000 russiske tropper er også engageret i øvelser nær den ukrainske grænse.

Det britiske House of Lords havde udgivet en ny, såkaldt omfattende undersøgelse af krisen i Ukraine, der gav Putin og Rusland al skylden. Briternes spil er endnu engang en krig mod Rusland, denne gang ved at bruge USA, under præsident Obama, som de tåber, der skal engageres i en udslettelseskrig mod

Moskva.

Mordet på Nemtsov giver stadig genlyd, men med flere stemmer, der tilslutter sig [LaRouche](#) i fordømmelsen

En fremtrædende græsk strategisk analytiker, Ilias Iliopoulos, har skrevet, at mordet på Nemtsov var vestlige kræfters værk, der arbejder for at få Putin fjernet, og han nævnte Obamas forhenværende ambassadør til Rusland, Micheal McFaul, sammen med [Victoria Nuland](#), som de sandsynlige arkitekter af operationen.

Formanden for den russiske Duma gjorde det i et interview med russisk Tv torsdag klart, at de folk, der i Vesten hævder, at »Rusland er isoleret«, er afkoblet fra virkeligheden. Rusland er en kernespiller i den nye, fremvoksende BRIKS-alliance, der allerede repræsenterer 42 procent af verdens befolkning, og 27 procent af virkelige, global rigdom. Det kan næppe kaldes »isolation«. I en tale midt på ugen til lederne af det russiske Indenrigsministerium gjorde Putin det klart, at Rusland vil tilbagevise de operationer, der køres under den »farvede revolution«. I samme åndedrag fordømte han mordet på Nemtsov som en del af angrebet på Rusland.

Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget denne uge, så kræver disse krisevilkår modige handlinger for at undgå krig. Obama og Nuland må fjernes fra embedet nu. Netanyahu og hans saudiske alliance om hundrede års religionskrige i den islamiske verden, må afsløres som det britiske program for befolkningsreduktion, det er, og omgående knuses. USA må bringes ind i BRIKS' nye paradigme. Den proces starter med en genindførelse af Glass/Steagall-loven og konkursbehandling af Wall Street; lanceringen af programmer for højteknologisk, kapitalintensiv infrastruktur og jobskabelse, gennem store mængder statslig kredit; og etablering af en Nationalbank efter Hamiltons principper for at drive processen fremad.

Der er ingen tricks eller fif, som vil virke. Kun disse

forholdsregler kan med sikkerhed afvende et styrtdyk ud i en krig i Eurasien, der aldrig vil blive begrænset, men som vil, som [russiske militære ledere](#) gentagne gange har advaret om i de seneste dage, føre til en fuldt optrappet, termonuklear krig.

Titelfoto: NATO

EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv

3. marts 2015 – Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for Centralkommandoen for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS), en usædvanlig briefing, der blev direkte transmitteret, om Ruslands parathed til at bruge sine strategiske atomvåben under betingelser med et angreb på landet, inklusive den højt besungne amerikanske Prompt Global Strike-fupplan om et ikke-atomart forsøg på at ødelægge Ruslands gengældelsessevne. Budskabet fra denne russiske officer er, at »utopiske« militære fupplaner om »begrænset atomkrig« eller en »kontrastyrke«-ødelæggelse af Ruslands atomvåben, er illusoriske: De vil mislykkes, og resultatet vil være gengældelse mod USA med anvendelse af de interkontinentale ballistiske missiler i Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS).

Download (PDF, Unknown)

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015

v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Med formand Tom Gillesberg

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. marts. 2015:

Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed

med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i

virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at

morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bageret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet

var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobas til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlamant, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på

pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at freds-aftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne freds-aftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske

nationalister, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahu valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men

også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåbenangreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en

trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat

modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientalske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på <http://schillerinstitut.dk/si/2015/03/politisk-orientering-den-5-marts-2015-video-og-audio-med-formand-tom-gillesberg/>

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den 30. januar 2015, med titlen: »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Nyhedsorientering febr. 2015.

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 2. marts
2015:**

**Ruslands atomstyrker er klar
/ Grækenlands strategiske
betydning / SAS strejken**

Med formand Tom Gillesberg

**Planter Obama en begrænset
atomkrig i Eurasien og
Vesteuropa?**

28. feb. 2015 – Den 25. februar advarede Lyndon LaRouche, under diskussioner med sine medarbejdere, mod at afvise

advarsler om en truende atomkrig med det argument, at ingen i fuldt alvor ville overveje en sådan krig, fordi den jo ville føre til menneskehedens udslettelse. »Denne idé om en atomkrig er ikke helt, som Obama eller hans strateger forestiller sig.« Planlæggerne af en sådan konfrontation ønsker sikkert ikke at føre verdenskrig over hele planetens territorium, men ville forsøge at begrænse atomkrigen til Eurasien og Vesteuropa.

»De ønsker en bestemt del af verden, i den transatlantiske region, som arena«, sagde LaRouche, for at »være tilskuere til ødelæggelsen af resten af verden ... Faren truer hovedsageligt Vesteuropa og Eurasien. Jeg siger ikke, at det vil ske, men det er det mest sandsynlige. Sandsynligvis ville det ikke ramme USA så hårdt, selv om det også ville ramme her, med det ville ramme Eurasien hårdt. Det er i dag temmelig sandsynligt.«

Mange mennesker skulle angiveligt have fejlagtige forestillinger om en stor atomkrig, og det måtte man ændre på. En sådan krig ville forløbe anderledes, end de fleste mennesker tror. »Selvfølgelig vil enhver, der forsøger at gennemføre en sådan operation, som de anglo-amerikanske magter, gå meget forsigtigt frem, så den fulde kraft af et angreb kun rammer det eurasiske territorium.«

Formodentlig er der ingen, der har til hensigt at sprænge hele planeten i luften. Det kan vel næppe være den mulighed, som den transatlantiske krigsfraktion ønsker. »Men de kunne snuble ind i det. Det er en kendsgerning, som man må tage i betragtning. Der kunne også ske noget andet; men den eurasiske option er den mest sandsynlige.« Herved ville to tredjedele af verdens befolkning sandsynligvis blive udslettet. »Men de ville sikkert have et område, hvor de fortsat kunne agere, om end med en stærkt reduceret befolkning i den transatlantiske verden.« Dette kaldte LaRouche »Zeus-optionen«, en hentydning til den græske gud, der foragtede mennesker.

Dette scenario må forhindres. Man må gøre det klart for

»Zeus«, at han ikke selv ville overleve dette folkemord. »Det er min hensigt at redde menneskeheden.« Han ville gøre det klart for folk, hvad de betingelser, under hvilke denne »Zeus-option« bliver umulige at gennemføre, er.

Indikationer på forberedelserne til en atomkrig

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en dag senere i sit ugentlige webcast grundene til sin mands indtrængende advarsler om den planlagte atomkrig i Europa og Asien. »Det er ganske vigtigt, at alle folk, der besætter en betydningsfuld post, og som udtaler sig imod konfrontationen med Rusland, systematisk bliver jaget fra deres post eller får munden lukket gennem Watergate-lignende operationer. Det seneste eksempel er den tidligere britiske udenrigs- og forsvarsminister, Malcolm Rifkind[1], der som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedskomite »havde en meget betydningsfuld position i det britiske parlament.«

Rifkind blev, ligesom den tidligere indenrigs- og udenrigsminister Jack Straw, offer for en overlagt fælde, en såkaldt »Sting-operation«: Journalister fra avisen *Daily Telegraph* og Tv-kanalen *BBC4* havde udgivet sig for repræsentanter for en Hongkong-virksomhed, optaget samtalen i hemmelighed og efterfølgende rejst anklage om, at Rifkind og Straw kunne bestikkes. Begge trak sig meget hurtigt tilbage pga. anklagerne.

Dette skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at optrappe situationen i Ukraine ved at levere våben til dem. Helga Zepp-LaRouche henviste til det samtidige besøg i USA af den tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende ledende medlem af Ukraines Rada (Øverste Råd), Andrij Parubij. Han holdt møde i Washington med viceudenrigsminister Victoria Nuland[2], senator John McCain, den republikanske formand for Kongressen John Boehner og repræsentanter fra Pentagon, for at

hverve våbenleverancer fra USA til Ukraine. Parallelt hermed havde den ukrainske præsident Petro Poroshenko besøgt IDEX-våbenmessen i Abu Dhabi og der indgået aftaler om våbenleverancer fra Emiraterne til Ukraine. Eftersom der ikke findes nogen våbenindustri i Emiraterne, kommer disse våben selvfølgelig andre steder fra.

For Moskva ville våbenleverancer fra USA til Ukraine udgøre den »røde streg«, hvis overskridelse ville gøre en direkte militærkonfrontation uundgåelig.

En yderligere vigtig indikator for eksistensen af sådanne krigsplaner er præsident Obamas ordrer om at modernisere det amerikanske atomvåbenarsenal: »Man vil måske erindre sig, at præsident Obama under valgkampagnen i 2008 gentagne gange lovede, at han ville skære kraftigt ned på atomvåbnene, og hvis man ser på det i dag, så er det nøjagtigt det modsatte, der sker.« Obama har sat et moderniseringsprogram i gang for alle atomvåben, »til et samlet beløb af en billion dollar – det er nu engang ikke peanuts«.

Særlig bemærkelsesværdigt er moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa. Flere forfattere har påpeget, at, på grund af logikken i en atomkrig »vil, i tilfælde af, at det skulle komme dertil, alle våben blive sat ind, eller man vil i det mindste forsøge at sætte alle våben ind. For den, der ikke gør det, er den, der vil blive udslettet«.

Derfor giver det ingen mening på nuværende tidspunkt at modernisere de taktiske atomvåben, der er opstillet i Holland, Belgien og Tyrkiet. Men det er netop, hvad der sker. De nye B-61-atomvåben, der skal erstatte de forrige, har en mindre last, men en større rækkevidde, »og de udviser også i ganske farlig grad forskellen mellem atomvåben og konventionelle våben«. Det kan man også se i forbindelse med de øvrige udviklinger: Såvel Rusland som Kina har hele tiden protesteret mod USA's globale missilforsvarssystem. Moskva har altid vurderet det til at være en førsteangrebskapacitet imod

Rusland. Den amerikanske militærdoktrin »Prompt Global Strike« er ligeledes baseret på den idé, at man ved hjælp af Stealth-teknologien og lignede teknologier kan undvige modstanderens luftforsvar og dermed flyve dybt ind i modstanderens territorium og udbombe hans gengældelseskapacitet. Hertil kommer NATO's udvidelse mod øst, som EU også må regnes med i, »da de jo også har militære traktater, der er struktureret fuldstændig på samme måde som NATO«, såvel som også den seneste tids fremskudte placering af våben og tropper fra USA og NATO i Baltikum og Østeuropa – Polen, Rumænien og Bulgarien.

I denne forbindelse påpegede hun advarslerne fra den amerikanske militæranalytiker Jack Lang. Han taler på sin website om en »omvendt Cubakrise« – med den væsentlige forskel, at man ikke, som i Kennedys tilfælde, kan forvente, at Obama vil afstå fra denne provokation, og at der heller ikke findes nogen struktur, der ville gøre det muligt, men at en optrapning tværtimod er forprogrammeret.

Alt har tilspidset sig i en sådan grad, understregede fru Zepp-LaRouche, »at jeg virkelig mener, det kan gå galt, hvis vi ikke hurtigt kommer væk fra denne kurs«. Hun har kontakter til mange militære eksperter i hele verden, og det kunne virkelig være, at folk tænker, at man ville kunne føre en krig i Europa, »der også omfatter Rusland og Kina, altså Eurasien, men ikke USA's territorium ... Det er naturligvis noget, der er mere foruroligende for os i Europa end idéen om en generel atomkrig – selv om der i sagens natur ikke er nogen, der ved, hvad der vil ske, og om der dog ikke er tilstrækkeligt med atomvåben spredt over hele verden til, at det kunne føre til menneskehedens udslettelse«. Det er en virkelig akut fare.

Vi må fremtvinge en offentlig debat

Helga Zepp-LaRouche fortsatte: »På vores hjemmeside[3] har vi

en liste med henved 20 artikler, som er fremkommet i den seneste tid, og som alle beskæftiger sig med dette spørgsmål, og jeg må blot endnu engang sige: Alle, der gør sig tanker om menneskehedens fremtid, har virkelig pligt til at læse disse artikler og sørge for, at der kommer en debat om det.«

Hun understregede: »Jeg mener, at vi må stille det krav, at disse amerikanske atomvåben på tysk territorium omgående fjernes. Det er det mindste, der må ske, og vi må virkelig udbrede dette krav. For det er faktisk en tragisk situation: Da vi havde krisen over mellemdistanceraketterne i 1980'erne, var der hundrede tusinder af mennesker, der gik på gaden for at protestere mod krig ... I dag er vi meget tættere på en krig, og ingen mennesker – eller så godt som ingen – taler om det.«

I sine analyser påpeger Lyndon LaRouche, at vi må have en grundlæggende nytænkning i befolkningen for at mobilisere den: »Vi må have en ny renæssance. Vi forstår, hvordan den menneskelige art opfører sig. Vi forstår dens potentiale for det onde, såvel som for det gode, og vi må skabe et instrument, der kan bevirke det, der må gøres for at forhindre en masseudslettelse af den menneskelige befolkning. Vi må skabe en ny form for orden, en ny form for renæssance i samme ånd som den renæssance, Nicolaus Cusanus[4] skabte ...

Hvordan kan vi forene menneskehedens kræfter på en sådan måde, at de selv beslutter sig til at forhindre disse rædsler? De må overtage ledelsen. For at afvende sådanne rædsler, må man give alt, og handle i fællesskab, for at disse forfærdelige ting ikke skal ske.«

Man må se på renæssancens idéer. Europa har længe ventet på at befri sig fra Zeus' forfærdelige herredømme. »Det er altså en strategisk kraft af en ganske særlig art. Det er en særlig kraft, der kun træder i kraft meget, meget sjældent i menneskehedens historie. Og det er virkelig godt, at den gør det.«

Denne artikel er skrevet af Alexander Hartman, redaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er organ for Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand.

Titelbillede: Fresko i Kirche St. Michael i Bamberg, Tyskland, over dødens filosofi

[1] Se artikel [her](#)

[2] Se [EIR FOKUS: Vil Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?](#)

[3] Se [BüSo-hjemmesiden](#)

[4] Se Specialrapport: [En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 26. feb. 2015: Operation Zeus: Opgør

Lyndon LaRouche erklærede i dag, at det globale mønster i de britiske handlinger indikerer, at de handler på en måde, der kun kan tilskrives et fremstød mod en snarlig atomkrig. Den Watergate-lignende proces, der kom som lyn fra en klar himmel, mod [Malcolm Rifkind](#), formand for Parlamentets Efterretnings- og Sikkerhedskomite og en sværvægter i det britiske etablissement, og hans efterfølgende fratrædelse, pga. hans opposition mod en optrapning af konfrontationen med Rusland,

betyder, at briterne gør sig klar til krig, sagde LaRouche. De er i færd med at skaffe alle forhindringer for denne krig af vejen – det er den konklusion, man må drage af Rifkinds afsættelse.

Dette britiske krigsfremstød ses også åbenlyst i de udviklinger, der finder sted omkring Ukraine og Grækenland – to strategiske konfrontationer, hvor midlertidige, usikre våbenhviler i øjeblikket eksisterer, men hvor de underliggende spørgsmål slet ikke er blevet afgjort.

For eksempel shopper Ukraines Petro Poroshenko aktivt efter våben, der skal bruges i deres krig mod Rusland. På den internationale våbenudstilling IDEX i Abu Dhabi meddelte han, at han havde underskrevet en forsvarsaftale med De forenede arabiske Emirater, og at han håbede snart at gøre det samme med USA:

»Vi er i en meget praktisk dialog, og vi håber, at vi i den nærmeste fremtid vil få en beslutning om at hjælpe os med at få forsvarsvåben.«

I mellemtiden er Andrij Parubij, øverstbefalende for Maidans »selvforsvars«-styrker, og nu chef for Ukraines Nationale Sikkerheds- og Forsvarsråd, i Washington til møde med embedsfolk fra Pentagon og diverse senatorer for at få et bindende løfte om at sende våben til Ukraine. Parubij er, ligesom hans *controller* Victoria Nuland fra Obamas Udenrigsministerium, åben fortaler for nazistisk politik, inklusive konfrontation med Rusland.

Vi ved, hvad Nuland har gang i, var LaRouches kommentar i dag; og vi mener ikke, det er menneskeligt. Faktisk er det sådan, at Obama og de folk på den republikanske side, der er allierede med ham om den politiske strategi, er den ene faktor, der udgør den største kilde til fare for selve USA's fortsatte eksistens. Dette er en kendsgerning, vi må erklære udtrykkeligt og vidt omkring – fra det politiske centrum, der

udgøres af LaRouche-bevægelsens organisering af aktioner på Manhattan og herfra strålende ud til resten af landet, og til verden.

I sagen om Grækenland er Den europæiske Union stædigt besluttet på at knuse Tsipras-regeringens afvisning af at gennemføre mere Trojka-nedskæringspolitik i landet og kræver, at de kapitulerer eller udsættes for finansiell og økonomisk tæppebombning, og bortvises fra Eurozonen.

LaRouche Political Action Committee demonstrerer i New York for Grækenland;

[se sangtekst her.](#) (engelsk og dansk)

Hvorfor skulle de dog forblive i Eurozonen? gav Lyndon LaRouche igen. Den græske regering burde sige til EU:

Hvis I har tænkt jer at presse os, hvorfor skulle vi så være en del af det? Der er grænser for, hvad en nation med respekt for sig selv vil underkaste sig, og vi har nået en sådan grænse. Det, I forlanger, er et bedrageri – og det ved I. Det britiske Imperium har udsuget os i årevis, og det har de ikke lov til; det er *umoralsk*. Vi har vist, at vi ønsker at samarbejde med jer, vi har givet jer den mulighed; men hvis vi ikke opnår et tilfredsstillende resultat, har vi ingen som helst forpligtelse til at fortsætte bedrageriet. Vi kan ikke underkaste os.

LaRouche specificerede, at det ikke er alle i Europa, der aggressivt forfølger Det britiske Imperiums 'brændte jords' politik imod Grækenland, men der er nogle særligt aktive personer, der må skilles ud og stoppes. Det er tilfældet med den tyske finansminister Wolfgang Schäuble og chefen for Eurogruppen Jeroen Dijsselbloem, så vel som også Spaniens finansminister Luis de Guindos – der var direktør for Lehman

Brothers i Spanien og Portugal fra 2006 og frem til bankens undergang i flammerne i 2008. Og han prætenderer nu at belære Grækenland om ordentlig finanspolitik?

Men Grækenland har forskellige muligheder imod disse hit-men, understregede LaRouche. Hvis de knuser Grækenland, som de har planer om at gøre, vil de sænke hele systemet. Så det, Grækenland må sige, fortsatte LaRouche, er, at de betingelser, man stiller dem overfor, er et svindelnummer. Gælden er et svindelnummer; i virkeligheden skylder Grækenland ingenting. De tal, man har brygget sammen, er blot endnu et tilfælde af forbryderiske bankierers regnemetoder – en praksis, der er så svindelagtig, at den giver matematik et dårligt ry!

Pointen er, konkluderede LaRouche, at Grækenland intet skylder, og på trods af dette er Det britiske Imperium, i deres higen efter krig, ude på at drukne dem, dræbe dem og knuse dem. Tiden er inde for Grækenland til at handle og lade bankerne vide, at de ikke får noget. De er færdige.

Som afslutning på en diskussion med medarbejdere tirsdag aften sagde LaRouche:

Obama bruger rent faktisk terrorister, internationale terrorister, og det er her, truslen kommer fra. For briterne har ikke selv kapaciteten til at lancere denne form for krigsførelse. Der er faktisk ingen i Vesteuropa, der kan forberede en sådan krig. USA kan levere våben, seriøse våben, tunge våben. Men USA ønsker ikke at være ansvarlige for denne udvikling; de ønsker at udgøre opbakningen.

Den måde, som USA derfor ville operere på, især under Obama, ville være at få andre agenter til at lancere krigen. For det eneste, der behøves, er en anden agent, der vil starte krigshandlingerne, vil lancere den form for krigsførelse, der er involveret, og dette inkluderer atomkrig. Og atomkrig eksisterer i andre dele af verden, og leveringerne kan rettes mod andre dele af verden. Og derfor ville de angribe

Rusland og Kina, som hovedmålene for ødelæggelsen. Og de ville være ligeglade med, hvad der sker med resten af Europa. De ville simpelt hen sige, »vi overlevede«; for folk, der vil udføre denne form for krig, vil sige, hvis de overhovedet har nogen kapacitet, så vil de kalkulere, og kalkulationen ville være, kan vi lancere en stykkevis krig, der ville destruere det meste af Europa.

Og det er præcist, hvad Nuland foretager sig. Hendes rolle er at tage til Europa og dér skabe en situation, der vil forårsage ødelæggelsen af Centraleuropa.

Storbritannien er ikke i stand til at gøre noget nu, undtagen rent politisk – politisk og finansielt. Derfor ville den normale situation, under enhver form for skinfornuft, være, at det gik i den retning. Det er at sætte en fælde for det europæiske hjerteland, med ødelæggelse af visse dele af Nordafrika og Centralasien – og Kina. Og målet ville være at ødelægge Kina, at ødelægge Europa og Kina.

Se også: Lyndon LaRouche: Menneskets rolle i dag

**Fra LaRouche-bevægelsen 25.
feb. 2015:
London og dets neonazister**

presser hårdt på for at få verdenskrig

På trods af det faktum, at våbenhvilen, der blev forhandlet igennem mellem Putin, Poroshenko, Merkel og Hollande, skrider frem i det østlige Ukraine, er der et fælles fremstød, med London som spydhoved, for at fremprovokere en generel krig med Rusland i de nærmeste dage. Victoria Nulands kæledyr, den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk, var på Fox Tv i søndags, hvor han faldt for løgnen, at der ikke er nogen våbenhvile, og at Rusland er engageret i en fuld invasion af det østlige Ukraine. Disse ord var en gentagelse af erklæringer i løbet af weekenden fra en stadig mere hysterisk, britisk regering, der hævdede, at Putin var på kanten til at indtage de baltiske stater, og at der måtte gennemtvinges nye, drakoniske sanktioner mod Rusland. Obama, der føler presset fra Frankrig og andre europæiske allierede for at tilbageholde våben til det ukrainske militær, truer også med nye, tunge sanktioner – den økonomiske ækvivalent til regulær krig.

LaRouchePAC demonstration i New York City 21. feb. 2015:

(Se engelsk sangtekst [her](#))

Se også: [Fyr Nazi-elsker Nuland, eller stå over for verdenskrig](#)

Det, der i stigende grad bør stå klart, er, at dette London-dirigerede fremstød for krig igen drives frem af panikken i City [of London] og på Wall Street over hele det transatlantiske, britisk-imperiale finanssystems håbløse bankerot. Grækenland er detonatoren, og Eurozonens finansministres beslutning fredag om at forlænge den aktuelle aftale om redningspakken i endnu fire måneder er simpelt hen

baseret på den kendsgerning, at ingen er parat til at trykke på aftrækkeren mod hele det transatlantiske finanssystem. Liam Halligan advarede, i [en artikel i Sunday Telegraph](#) om, at euro-eksperimentet er dødt, og at eneste udvej er at organisere en lovformeligt reguleret græsk udgang af euroen, som første skridt i en tilbagevenden til adskilte og suveræne valutaer i hele Europa.

Lyndon LaRouche understregede, at et sådant initiativ må begynde med genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven i USA og i hele Europa. Udelukkende kun en tilbagevenden til et kreditsystem i Hamiltons forståelse kan afvende verdenskrigen og lancere en ny renæssance.

Betydningsfulde kredse i Washington er bekymrede over, at vi befinder os i den form for periode, i hvilken oligarkiet, i sin desperation for at klamre sig til et afdødt system, vil ty til politiske mord på højt niveau for at få deres vilje. Den indlysende liste over statsoverhoveder fra BRIKS og deres allierede udgør den overordnede bekymring. Disse kredse advarer om, at Obama og hans CIA-chef John Brennan nemt kunne være på mordernes side. Det, der driver London til dobbelt vanvid, er det fremvoksende BRIKS som sæden til en ny, retfærdig, finansiel verdensorden – befriet for oligarkiets magt.

Se Brochuren:

[HVORFOR USA OG EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS](#)

[– En ny, international orden for menneskeheden](#)

Ifølge nyhedsrapporter rejser Sektor Højre-dræberen Andrij Parubij til Washington i denne uge for at tale for dødelig hjælp til Ukraine. Hollande og endda Merkel konkluderede for flere dage siden, at USA's fremsendelse af våben til Ukraine kan blive udløseren for generel krig, og at dette motiverede deres fælles indsats, sammen med Putin, for at opnå en aftale i Minsk 12. februar. De nu offentligt erkendte neonazister –

som Parubij – er Londons nøgleinstrumenter i det aktuelle krigsfremstød, og de må, sammen med troppefører Victoria Nuland, ubetinget væltes fra enhver magtposition, hvis vi skal undgå krig. Obama må enten fjernes fra embedet eller gøres så magtesløs, at han ikke længere kan udføre Londons og Wall Streets ordrer.

Se: [Kiev Ambassador: We Needed the Neo-Nazi Battalions](#)

Vi har nogle vigtige flanker i denne kamp. HSBC, Kronjuvelen for British Dope, Inc., er på vej ned, og det er frugten af en langvarig indsats, der går tilbage til udgivelsen af *Dope, Inc.* i 1978, der afslørede HSBC's rolle – dengang Hongkong and Shanghai Banking Company – som den centrale clearingbank for verdens opiumhandel. Siden 1865 har Hong Shang beskæftiget sig med narkohandel – som det britiske monarkis eksklusive agenter – og intet er forandret i dette arrangement frem til nutiden. Det er dette Dop., Inc.-apparat, som Obama, Holder og den nominerede til justitsministerposten, Loretta Lynch, så stædigt beskytter. Alene dét er tilstrækkelig grund til af fjerne Obama fra embedet – i denne uge!

[Dope, Inc.](#)

Diane Sare, mangeårig aktivist i LaRouchePAC, siger det ligeud til New Yorkerne,

på dansk [her](#).

STOP 3. VERDENSKRIG!

VI HAR FORTSAT BRUG FOR DIN STØTTE

TIL SCHILLER INSTITUTTETS OG LAROUCHE-BEVÆGELSENS KAMP.

Bliv medlem [her](#)

Eller send os et bidrag:

Giro: 564-8408 * Homebanking: 1551-5648408

**RADIO SCHILLER den 23.
februar:
Ukraine/Grækenland/den
kriminelle finansverden**

Med formand Tom Gillesberg